

Възъ гробище зарасло
Азъ домъ си основахъ;
Но много прашни кости
Отъ тамо изкопахъ.

Да, кости и остатки
Отъ стари вѣкове,
И черепи изгнили
На мъртви родове.

Но призраци ужасни
Дойдоха прѣзъ нощта.
Кяфире! Тѣ крѣщиха —
Какъ имашъ дързостта?

Тукъ никой кракъ невѣрни
Не бѣ стѣпаль до днесъ;
Сега сме поругани,
Изхвърлени безъ честь.

Какво позорно врѣме?
Кой би изтраялъ туй?
Или пророкътъ вече
Не види и не чуй?

О, сѣнки, азъ имъ рекохъ,
Идете си назадъ,
Потайте се вѣвъ гроба,
Не сте за тоя святъ.

Не само ваш'тъ гроби
Разхвърляха безъ редъ:
Прѣврати по-ужасни
Ще видите навредъ.